

Họp mặt Tăng sinh Việt Nam và cuộc gặp gỡ bất ngờ

Dharamsala, thứ Hai ngày 21 tháng 7, 2008 (*trích đoạn*)

Một tuần trước khi con lên McLeod Ganj dự lễ sinh nhật Đức Dalai Lama, cũng như mọi năm sinh nhật của Ngài thì người dân Tây Tạng chỉ tổ chức lễ hội và cầu nguyện trường thọ cho Ngài, không năm nào Ngài có mặt tham dự, theo như lời các Sư Cô nói. Nhưng năm nay thì không tổ chức lễ hội vì câu chuyện vừa rồi của Tây Tạng, họ chỉ tổ chức meeting, và ôn lại những ngày tháng biểu tình mà thôi. Trong buổi lễ chỉ có bà Pema, chị của Ngài, người nổi tiếng chăm lo cho rất nhiều người mà quên cả người thân, gia đình của mình, sau đó người Tây Tạng tổ chức trồng cây. Buổi lễ tổ chức trong không khí ảm đạm, trời McLeod thì mưa dầm từ sáng sớm, không khí rất buồn.

Sau đó con cùng thầy TH, Sư Cô DH vào nơi trọ của Sư Cô NH gần ngay cổng chùa Namgyal. Sư Cô NH đang học biện chứng Phật Giáo và Cô ở đây đã được 6 năm. Hôm họp mặt này thật bất ngờ, rất đông người Việt tham dự hơn cả con nghĩ. Trong lúc ngồi chờ đợi Sư Cô đổ bánh xèo thì bất ngờ có một Sư Cô cũng người Việt xuất gia với Ngài Gosok Rinpoche tại Pháp, Sư Cô cũng tìm sang Dharamsala để học tiếng Tạng và được các Lama khác giới thiệu dẫn đến gặp Sư Cô NH ngay trong hôm đó, mọi người gọi Sư Cô là PQ. Tiếp theo sau đó là một cô Phật tử sống tại Hoa Kỳ tên là Tsomo, cô Tsomo cũng đã lớn tuổi nhưng cũng tìm sang Dharamsala để gặp Đức Dalai Lama và các Lama khác để học, trong buổi họp mặt này con cũng nói chuyện với cô Tsomo này về các vị Thầy, về Phật Pháp Tây Tạng rất nhiều nên cô rất thích. Vì vậy vài ngày hôm sau cô Tsomo xuống trường Sarah tìm con, cô động viên con rất nhiều trong việc học. Cô cũng biết và nói rất nhiều về cô HN và đạo tràng Việt Dawa, và rất thích những quyển giáo lý được dịch tại Việt Nam, cô nói đọc rất hay...

Quý Thầy và quý Sư Cô tuy con mới vừa biết mặt nhưng mọi người cùng nhau ngồi làm chè trôi nước vừa nói chuyện trong không khí rất thân mật, tuy mới gặp nhau nhưng cũng như những anh chị em trong một nhà. Lúc đầu con tưởng Sư Cô NH rất lớn tuổi nhưng Cô còn rất trẻ, tính ra Cô qua đây học rất sớm, khi Cô qua đây Cô cũng đã ở Delhi học một năm Anh văn, sau đó mới vào trường Sarah, Sư Cô nói có gặp khó khăn gì về việc học và giáo trình thì cùng nhau giúp đỡ.

Ba ngày sau thì Sư Cô NH dẫn Cô PQ xuống trường Sarah và cuối cùng thầy hiệu trưởng cũng nhận lời cho Sư Cô PQ được vào học, Sư Cô PQ cũng đã có một chút ít căn bản về Tạng ngữ, có thể nói chuyện thông thường nhưng không được nhiều lắm. Cũng trong buổi gặp mặt với thầy hiệu trưởng, Ngài mời mọi người dùng trà và hỏi thăm, có nghe Sư Cô nói Ngài có gợi ý và nói rằng học trò người Việt sau khi học xong nên để lại cái gì cho trường làm lưu trữ. Trên thế giới đã có Bộ Từ Điển Tạng-Hán, Tạng-Anh, Tạng-Đức, nay có thêm từ điển Tạng-Hàn Quốc, Tạng-Nhật. Nhóm người Việt nếu không có khả năng làm được Bộ Từ Điển Tạng-Việt thì cũng nên làm một nghiên cứu thuật ngữ về một lĩnh vực nào cũng được. Vì vậy mọi người đều nghĩ

rằng nếu sau này học xong chương trình sẽ đưa vào từ điển Tạng-Hán và Tạng-Anh để làm từ điển Tạng-Việt, nhưng đây cũng chỉ là ý tưởng ban đầu.

Thứ bảy vừa rồi là tuần thứ hai của tháng thì trường được nghỉ học, nên con, Thầy TH, Sư Cô DH và Sư Cô PQ có lên McLeod Ganj một lần nữa để đi chợ.

Đến chiều, con gặp lại một Thầy người Tây Tạng đã quen biết nhau tại Nepal 2006. Trong năm 2006, cùng thọ chung quán đảnh Longchen Nyingthik do Đức Trulshik Rinpoche truyền, con có dịp ngồi cạnh vị Gelong (Tỳ Kheo) Tây Tạng này, vị này đi xe bus từ Dharamsala đến Nepal để gặp Ngài và nhận quán đảnh. Thầy có nói Đạo sư gốc của Thầy là Đức Kyabje Trulshik Rinpoche và Đức Dalai Lama. Trong gần nửa tháng, ngày nào đến chùa Shechen ở Nepal, con cũng có dịp ngồi gần Thầy, Thầy chỉ dạy sơ sơ về tiếng Tây Tạng cho con, và khi kết thúc mọi người ai trở về nơi nấy, con không có dịp hỏi thăm Thầy, chỉ biết Thầy sống tại Dharamsala. Khi qua đây, con cũng có nghĩ mong là sẽ có dịp gặp lại Thầy, nhưng Dharamsala mênh mông, không biết Thầy ở vùng nào, không biết khi nào gặp lại Thầy này.

Trong lúc đứng trên lầu một dãy phố ở McLeod, con nhìn những vị Sư Cô và vị Thầy người Tây Tạng lớn tuổi tay cầm chuỗi, vừa đi vừa niệm mantra, trong lòng con nghĩ không biết có khi nào gặp lại vị Thầy này không. Vừa suy nghĩ thế thì khoảng 2 phút sau, nhìn từ xa trong dòng người vị Thầy này đi tới. Thầy mặc bộ đồ tu sĩ Tây Tạng đã cũ và phai màu rất giản dị, mang một cái dù và cái đũa (túi của tu sĩ), lúc đó trong lòng con vô cùng mừng rỡ và quá bất ngờ không sao tả được.

Nhờ Sư Cô biết tiếng Tạng nên cuộc nói chuyện hội ngộ của con với Thầy được thuận lợi. Thầy cũng nói không biết tại sao hôm nay Thầy cũng cứ đi đi lại lại con đường này rất nhiều lần, và Thầy rất vui mừng và nói còn nhớ đến ba người Việt đã gặp trước đây. Thầy nói, được học trường Sarah rất tốt và hay, đó là môi trường thuận lợi, và khuyên con nên tiếp xúc nhiều với mọi người và nói rằng người Tây Tạng rất thích nói chuyện. Thầy cũng cho địa chỉ của Thầy ở tận trên núi Tushita - Meditation Centre, lâu lâu Thầy mới xuống đi chợ. Thầy nói sẵn sàng giúp đỡ cho con trong quá trình học Tạng ngữ. Cô PĐ có nói rằng phải tìm người Tây Tạng làm bạn để trò chuyện mới mau tiến bộ, con cũng mong rằng Thầy sẽ giúp con trong những ngày cuối tuần rảnh rỗi, con sẽ lên chỗ nhập thất của Thầy để trao đổi và học thêm nữa.

Hôm nay đã bước sang tuần thứ 2 của khóa học, bước đầu học chưa quen nhưng được sự giúp đỡ và hỗ trợ rất nhiệt tình của quý Sư Cô sau buổi học giảng và hướng dẫn lại cho con và Thầy TH hiểu thêm.

(Hết phần trích đoạn)